

 2. fejezet

Huszonnégy órányi utazás után finoman szólva jólesett feküdni. A háta hónapok, de talán régebb óta fáj – maga sem igazán tudta, mióta. A Kongói Demokratikus Köztársaság Bukavu nevű településén álló kis kórház tele volt olyan szörnyű állapotban lévő páciensekkel, akik mellett a saját fájdalmaira figyelni nevetséges kényeskedésnek tűnt volna. A többségük kegyetlen törzsi háborúk áldozata lett, olyan nők és gyerekek kerültek oda, akik elég szerencsések voltak ahhoz, hogy beérjenek a kórházba, amíg még járni tudtak.

Sean fájdalmai hol kiújultak, hol elmúltak. Néha úgy vélte, javul az állapota, azután elég volt egy egyszerű mozdulat – például amikor lehajolt, hogy kiemeljen egy lesoványodott beteget a függőágyból –, és a kín máris újult erővel tört rá. Úgy érezte, mintha valami szétkapcsolódott volna benne, aminek épp az összeköttestét kellett volna biztosítania, és csak a környező izmok görcsös feszülése akadályozta meg azt, hogy testének összeillő részei teljesen eltávolodjanak egymástól. Tudnia kellett volna, hogy pontosan mi a baj. Ám amikor rátört a fájdalom, csak annyira tellett tőle, hogy behunyja a szemét, és összeszorított foggal azt mormogja: Jesszusmária!

A Bukavuban töltött időszak végére kezdett súlyosá

válni a helyzetet. Kész csoda, hogy ilyen sokáig maradt. Alighanem arra az „ideje indulni”-érzésre várt, amely néhány évenként rendre a hatalmába kerítette, de most semmi effélét nem észlelt.

Általában hallott egy hírt – például a guatemalai indiánok ellen indított katonai támadásokról. Az ápolói iskolát elvégezve azonnal odament, és ott is maradt pár évig: megtanulta a helyi nyelvjárást, elsajátította a sebek összevarrásának tudományát, de közben távol tartotta magát a politikától.

Aztán hallott egy klinikáról a Dominikai Köztársaságban, ahol a cukoripar rabszolgáit kezelték, és ahol a gyermekhalandóság aránya versenyre kelhetett volna a sötét középkor adataival. Onnan Kenyába ment. 2001-ben földrengés pusztított Indiában, és arra gondolt, odautazik egy-két hónapra, hogy segítsen, de végül évekig maradt. Azután szökőár tombolt az Indiai-óceán térségében, és akkora szükség volt orvosi segítségre, hogy az is napokig tartott, mire kitalálta, melyik országba induljon, és melyik segélyszervezethez jelentkezzen. Írt Vivvy nélinek, hogy állja a Srí Lankába utazás költségeit. Az asszony sosem mondott nemet. Persze igent sem. Egyszerűen csak átutalta a pénzt anélkül, hogy egy szóval is érdeklődött volna az unokaöccse terveiről, vagy közölte volna vele, mi újság otthon.

Seannak Bukavu nem az első afrikai állomáshelye volt. Először egy kis klinikán dolgozott a kenyai Bometében. Szeretett ott lenni. A személyzet nagyszerű volt – barátságos és keményen dolgozó emberek –, mintha egy család lettek volna. Tizennégy évvel ezelőtt élt ott, de még ma is tisztán látta maga előtt a helyet. Ahogy ott feküdt apja egykori ágyán, megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy

a tisztának tűnő múltan merenghet ahelyett, hogy fájdalomtól lüktető hátára vagy bizonytalan jövőjére összpontosított volna...

Még csak egy hónapja élt Kenyában, ezért a szuahéli nyelvtudása alig volt jobb, mint dr. Yasmin Chaudhryé, az újonnan érkezett szülész-nőgyógyászé, akivel együtt dolgozott.

– Azt mondja, úgy érzi, mintha... tele lenne levegővel? – küszködött Sean a fordítással.

– Ez most azt jelenti, hogy jól tud lélegezni, vagy hogy gondja van vele? – kérdezte dr. Chaudhry.

– *Imevimba* – erősködött a lány, majd felfújta az arcát; mintha két apró, kávészínű lufi termett volna előttük.

– Felpuffadt! – jelentette ki Sean.

– Ördög és pokol! – morogta dr. Chaudhry. – Persze hogy felpuffadt! Úgy tíz hónapos terhesnek látszik.

Sean lassan megfogta a lány kezét. Az eltelt hat év alatt, amióta befejezte az ápolói iskolát, megtanulta, hogy hiába a jó szándék, egy magas, szeplős, fehér férfi szokatlanul számít a fejlődő országokban, és a hirtelen mozdulatok nem segítenek a bizalom elnyerésében. Mutatóujjával finoman megnyomta a nő felduzzadt kézfejét. Hosszú másodpercekbe telt, mire eltűnt a keletkezett mélyedés. Ez a preeklampszia, a terhességi toxémia egyik jele volt, amelyet csak a gyermek megszületése oldhatott meg.

Dr. Chaudhry tekintete találkozott a férfiével.

– Aha – bólintott a nő. – Mérje meg a vérnyomását!

Seannak nem csak a betegek előtt kellett bizonyítania. Elfojtotta a mosolyát, és titokban élvezte a kihívást, mert tudta, hogy ezzel megalapozhatja a hitelét az itteni orvosi

személyzet előtt. Éppen ettől volt mindig annyival érdekesebb új helyre érkezni.

A lányt Amalinak hívták, és *kumi na sita*, vagyis tizenhat vagy tizenhét éves volt – a két szám annyira hasonlóan hangozott, hogy Sean nem tudta megjegyezni, melyik melyik. Elég volt annyit tudni, hogy egészen fiatal, bár a férfi kezelt már tizenkét éves várandósokat is Guatemalában és a Dominikai Köztársaságban. Ez volt Amali harmadik terhessége. Ő és a férje több mint hatvanöt kilométert gyalogoltak a kórházig – a lány megviselt szobapapucsának épphogy csak ki nem lyukadt a talpa, a férfi pedig mezítláb érkezett.

– A gyerekeik? – kérdezte Sean. – *Watoto?*

A lány a fejét rázta, és lesütötte a szemét.

Halva születtek, gondolta magában az ápoló. Sean legalább annyi halva születést látott, mint ahány élő gyereket a világra segített. A legtöbb nő nem jött be a kórházba, csak ha valami nagyon nagy baj történt, és addigra sokszor már túl késő volt. Bármilyen apró komplikáció – még egy olyan egyszerű dolog is, mint a farfekvés – azt jelentheti, hogy a baba elakad a szülőcsatornában, és meghal. Magzatelhalás következhet be, amely az anya sterilitását vagy akár a halálát is okozhatja. Sean néha eltűnődött azon, melyik a rosszabb. A kétségbeejtően szegény asszonyok számára sokszor a gyermekek jelentették az egyetlen örömet és az egyedüli dolgot, amit hozomány híján felajánlhattak a jövődöbéli férjnek. Ha egy nőnek nem volt védelmezője, kétszer olyan veszélyessé vált az élete.

Amali preeklampsziájának gyanúja beigazolódtott, amikor kiderült, hogy magas a vérnyomása, és a vizeletvizsgáló tesztsík igen magas fehérjeszintet jelzett. Dr. Chaudhry szülésindítást rendelt el – utasította Seant, hogy ha már

mindent megtett, amit ilyenkor szokás, és nem indulna be a szülés, repessen burkot. Aztán az orvos elsietett egy másik beteghez, akinek a rémült sikolyai végigvisszhangzottak a függönyökkel elválasztott szülőszobán. Amali szeme elkerekedett a félelemtől.

Hát ez nagyszerű, gondolta Sean. Most pedig jön egy fehér fickó, és bedugja a kezét a vaginádba. Nem éppen ilyen napra vágytál.

Akadozó, sok-sok angollal kevert szuahéli nyelven és balettszerű magyarázó gesztusokkal Sean próbálta megértetni Amalival, mi a tervük. A lány arckifejezése minden újabb megértett információval együtt változott. Kétely, enyhe undor és mély aggodalom tükröződött rajta, amikor a tekintetét a kórterem ajtajára szegezte, amely mögött a férje várakozott.

Neki nem kell tudnia, akarta mondani Sean. Ő egyszerűen örülni fog, hogy élsz.

Amali ránézett, és idegesen ráncolta a homlokát. *Tényleg muszáj ezt tenned? kérdezte az a hatalmas sötét szempár. Komolyan?*

Sean megfogta a lány kezét, és hüvelykujját a felfuadt bőrbre nyomta, majd megmutatta neki az ott maradt gödröcskét.

– *Mbaya* – mondta. – Rossz neked és a babának. – Azzal a lányra, majd a hasára mutatott.

Amali alig észrevehetően bólintott, majd elfordította a fejét, és széttárta a lábát. Sean is elfordította a tekintetét, hogy a lány kevésbé érezze kellemetlenül magát. Miközben kesztyűs ujjait becsúsztatta a méhnyakhoz, magában imádkozott – ez még a képzése alatt vált a szokásává. Nők esetében általában egy üdvözlégyet mondott, de ma valahogy a *Gloria* mondatait hallotta a fejében.

Dicsőség a magasságban Istennek! És a földön békesség a jóakarátú embereknek! Dicsóítottunk téged, áldunk téged, imádkunk téged, magasztalunk téged, hálát adunk neked nagy dicsőségedért, Urunk és Istenünk, mennyei Király, mindenható Atyaisten... Amikor befejezte, a lepedővel betakarta a lány lábát, majd szó nélkül távozott. Tudta, hogy a szemkontaktus csak még jobban zavarba hozná Amalit.

Később visszament, hogy ellenőrizze a lány állapotát. Nem kezdődtek meg az összehúzódasok, ezért beszéd kíséretében elmutogatta, hogy burkot kell repesztenie. Az eszköz, amit használt, úgy nézett ki, mint Deirdre műanyag horgolótűje. Amikor a férfi egy hónappal azelőtt rövid időre hazalátogatott, a testvére éppen a hatvanas években divatos mellényt horgolt a jelmezéhez. Sean becsúszta a burokrepesztő kampót Amali vaginájába. Deirdre képe, akinek az volt a legfőbb gondja, hogy sikerül-e megkapnia a főszerepet a középiskolai színdarabban, különösen nem illett ide, ahogy elfolyt annak a nagyjából a húgával egykorú lánynak a magzatvize, aki már két gyermeket temetett el. *Urunk és Istenünk, Isten béránya, az Atyának Fia, te elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk!*

Nem sikerült megindítani a szülést. Amali fájásai nem erősödtek, a kórházban viszont nem volt oxitocin, amelynek segítségével a méh simaizomzatát erőteljes összehúzódasra kényszeríthették volna. Dr. Chaudhry fáradtnak tűnt, és Sean is kezdte észlelni magán az alváshiány tüneteit. A császármetszést megkezdve az orvos arca merevvé és kifejezéstelenné vált, mintha nagyon koncentrálna... vagy mintha az elméje messze járna a kis kenyai város peremén álló, hiányos személyzetű, rosszul felszerelt kórháztól.